

izdaje knez sa protivpotpisom sviju ministara naredbu koja se ima s pozivom na ovaj član ustava obnarodovati i među zakone staviti.

Više nije nužno pa da se razume šta znači to da narod i knez moraju imati jednu volju. Da primetim još da po čl. 58. skupština ima pravo da predlaže samo:

Da se kakav zakon izda ili postojeći izmeni, dopuni ili protumači, [a svi] formalni projekti proizlaze samo od knjaza.

Po ovome, dakle, skupština ima pravo samo da predlaže, i to beskonačno malo, pa i to što predloži, ako knez ne pristane, ne važi. Međutim, u skupštini pravo predlaganja ima samo vlada, a skupština, ako i ne usvoji nešto i, štaviše, ako dva puta odbaci, kao što je to u najvažnijem pitanju državnom — o budžetu, onda po § 65. to važi kao zakon. U pomenutom čl., doduše, samo se veli da ostaje isti budžet i za iduću godinu, ali odmah ispod njega veli se u čl. 66:

No ako se zemlja nalazi u takvim okolnostima da nije moguće vanredno sazvati skupštinu, knjaz može, na predlog Ministarskog saveta, a po dogovoru sa Državnim savetom, rešiti da se učini zajam, koji ne sme prevazići sumu od dve stotine hiljada dukata.

Koji zna imovno stanje Srbije znaće da je ova suma za Srbiju ogromna. Nigde se u ustavu ne govori kakve su te prilike „vanredne“, da se ne može sazvati skupština i, prema tome, zajam se može činiti svagda kad to vladi bude potrebno. Da će pak Državni savet na to uvek pristati jamči čl. 91. koji veli:

Članove Državnog saveta postavlja knjaz.

O budžetu izrikom se uzakonjava bezakonje, tj. vlada raspolaže imanjem građana bez njihovog odobrenja. Ali i za sve druge zakone vlada ima „zakonitih“ sredstava da iznudi od skupštine odobrenje svojih predloga.

Čl. 77. veli:

Knjaz može sazvanu skupštinu na neko vreme da odloži, samo će se pri odlaganju opredeliti vreme na koje se odlaže, i to vreme može biti najduže šest meseci.